

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"צ 3740/90

כבוד השופט א. ברק	: בפני :
כבוד השופט מ. בייסקי	
כבוד השופט א. גולדברג	
צאלח חסין מחמוד מנצור	: העותר :
נגד	
מפקד כוחות צה"ל ביו"ש	: המשיב :
התנגדות לצו על תנאי	
ז' בטבת תשנ"א (24.12.90)	: תאריך הישיבה :
עו"ד ל. צמל	: בשם העותר :
עו"ד ש. גורדון	: בשם המשיב :

פסק-דין

העותר הורשע בעבירה של ידוי אבנים. הוטלו עליו שישה חודשי מאסר בפועל, וארבע עשרה חודשי מאסר על-תנאי. זמן קצר לאחר שחרורו מהמאסר, נתפס העותר פעם נוספת מיידה אבנים. הוא הורשע בשנית, והוטלו עליו חמש שנות מאסר, מהן שנתיים וחצי לריצוי בפועל, וקנס בסך 4,000 ש"ח. כן הופעל במצטבר אף המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו. לאחר הרשעת העותר החליט המשיב לעשות שימוש בסמכותו על-פי תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חרום) 1945. הוא הורה על החרמת הביתאיתו שכר העותר ועל אטימתו. בעקבות ערר שהוגש, שונתה החלטת האטימה, והיא כוונה כנגד החדר בו התגורר העותר. כנגד החלטה זו מלין העותר. בפתח דבריה הלינה באת-כוח העותר, הגבי צמל, על שהמשיב לא השיב על רשימת שאלות שהוגשו לו. עיינו בשאלות ובתשובות, ונחה דעתנו כי במסגרת ההליך של מתן פרטים נוספים (השונה מההליך של שאלונים, חקירה נגדית או גילוי מסמכים) לא היתה מוטלת כל חובה על המשיב ליתן תשובה לשאלות שהועלו. לגוף החלטתו של המשיב נראה לנו,

כי אין יסוד להתערבותנו. עניין לנו במקרה חריג ויוצא דופן. המייחד מקרה זה הוא בכך שעניין לנו בהרשעה שניה של העותר בעבירה של ידוי אבנים. לאור ריבוי העבירות מסוג זה מחד ולאור הקושי ללכוד את מבצען מאידך, אין לומר כי במקום שעברייך נלכד פעמיים בגין עבירה זו, האמצעי של אטימה חלקית חורג מהפרופורציה הראויה בין חומרת

המעשה לבין חריפות התגובה. רשמנו לפנינו את הצהרתו של מר גורדון, בא-כוח

המשיב, כי עם שחרורו של העותר או תקופה קצרה לאחר מכן, תשקל שאלת המשך האטימה מחדש.

ניתן היום, כ"ב בטבת תשנ"א (8.1.91).
נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח